

Nr 116.

Av herr **Nilsson, Johan**, i Malmö, om ändring av 55 § 2 mom.
i förordningen angående försäljning av rusdrycker.

I den föregående år ikraftträdande kungl. förordningen av den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker finnes i 55 § 2 mom. ett stadgande, som innehåller förbud att »vid offentligt skådespel eller varité- eller cirkus- eller annan dylik föreställning, eller med undantag av konsert, varje annan föreställning, till vilken allmänheten har tillträde eller vid offentlig danstillställning» utskänka spritdrycker i lokal eller plats, där föreställningen eller danstillställningen äger rum, eller i annan lokal, som med förstnämnda lokal står i inre förbindelse. Efter magistratens eller kommunalnämndens hörande äger K. B. dock medgiva undantag för särskilt tillfälle från det sålunda meddelade förbudet.

Vid fjolårets lagtima riksdag väcktes i andra kammaren av Erik Nylander en motion, vari yrkades sådan ändring av förordningen, att vid offentlig tillställning av ovannämnt slag »må utskänkning av spritdrycker icke ske i lokal eller plats, därifrån är utsikt till skådebanan eller annan plats, där föreställningen gives».

Om motionen blivit bifallen, skulle förordningen ifråga blivit utan äsyftad betydelse, då serveringen i allmänhet icke pågår i lokaler, därifrån man har utsikt till skådebanan. Så strax efter det förordningen var tillkommen, ville man givetvis icke vara med om att så gott som helt sätta den ur funktion. Kammaren avslög också den ifrågavarande motionen.

En ändring i förordningen av mindre omfattning är emellertid av många skäl önskligt. Och den gäller undantag för landets verkliga teatrar. Alltså ett uteslutande ur förordningen av ordet *skådespel*. En ändring i denna riktning skulle utan tvivel delas av den övertvägande delen av landets medborgare, icke minst av de verkliga nykterhetsvännerna.

I de intill teatrarna angränsande restaurangerna serveras nämligen utom teaterpublik även andra gäster. Då serveringen av spritdrycker för

offentligheten icke upphör under teaterföreställning, hållas således de till teatern gränsande dörrarna stängda. Och då ha teaterbesökare ej utsikt att erhålla kaffe eller andra läskdrycker. Nu söker dock publiken på annat sätt åtkomma detta. I allmänhet äro teatrarna så inrättade, att en trappa leder ned på gård eller gata och en annan trappa bredvid upp i restaurangen. Genom att passera dessa trappor samt ett par steg på gård eller gata, får publiken alltså liksom före omskrivna förordning rätt att i restaurangen förtära vad den önskar.

Vad teatrarna angår vinnes alltså intet med förordningen ifråga. Det enda som vinnes är att publiken får gå ett par steg på gård eller gata innan den kommer in eller ifrån restaurangen. Man kan därför på mycket starka skäl ifrågasätta om icke undantag bör göras för skådespel. Teaterpubliken är ju också i allmänhet sådan, att den utan fara kan äga tillgång till restaurang från teater. Ordet »skådespel» bör därför utan risk kunna strykas ur förordningen ifråga och orden »samt teater, då skådespel där uppföres» tilläggas.

Med stöd av vad jag anfört, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen för sin del ville besluta att stadgandet i 55 § 2 mom. rusdrycksförsäljningsförordningen måtte erhålla följande lydelse:

Vid offentlig varité-, cirkus- eller annan dylik föreställning eller med undantag av konsert, vid vilken uteslutande utföres instrumentalmusik, samt teater, då skådespel där uppföres, varje annan föreställning, till vilken allmänheten har tillträde, eller vid offentlig dans-tillställning må utskänkning av spritdrycker icke ske i i lokal eller å plats, där föreställningen äger rum eller i annan lokal, som med förstnämnda lokal står i inre förbindelse; dock må K. B., efter magistratens eller kommunalnämndens hörande, för särskilt tillfälle medgiva undantag från det sålunda meddelade förbudet.

Stockholm den 20 jan. 1920.

Joh. Nilsson.

Malmö.